

Testarea psihologică a profesorilor este anticonstituțională.

Interviu cu dr. Dan Goglează de Liviu Antonesei

Publicat în revista Observator Cultural nr. 194 din noiembrie 2003 și în revista Psihologia Socială nr. 12 din 2003 a Universității Al.I.Cuza-Iași. Reluat și pe site-ul www.asymetria.org în noiembrie 2006

Domnul Dan Goglează este doctor în psihologie și psihoterapeut în praxisul propriu în Germania. Absolvent al facultății de istorie-filozofie, secția psihologie-sociologie a Universității Iași în 1976, a profesat ca psiholog clinician 10 ani la Focșani iar din 1986 trăiește în Leverkusen. Este membru al Asociației Psihologilor Germani-BDP, al Asociației și Camerei Psihoterapeuților – VPP și BVVP, al Societății de Hipnoză – DHG, supervisor și psihoterapeut autorizat de Asociația Casei Medicilor Germani iar în anul 2002 i s-a editat o carte la Editura „Polirom” intitulată „Psihoterapia – ca relație a schimbării individuale.”

LA – Liviu Antonesei

DG – Dan Goglează

LA – Prin problemele deontologice atinse, cartea ta devine, în contextul actual, o lectură obligatorie atât pentru specialiști cât și pentru unii factori de decizie. La noi, printr-o ordonanță a Ministerului Sănătății și al Educației, se cere executarea unui examen psihologic anual pentru profesori, atât universitari cât și preuniversitari. Care este părerea ta și dacă în Germania profesorii sunt supuși unei asemenea testări?

DG – Nu cred că aici ar putea veni cuiva o asemenea idee, nici măcar în glumă. Eu sunt în principiu împotriva ideilor de „europenizare” forțată și cu orice preț, a aplicărilor neadaptate de măsuri și reguli impuse de „sus sau de alții”, cred însă că prin această măsură sărim mult peste normele Europei democratice. În Germania nici profesorii și nici alți educatori nu sunt testați și nici nu trebuie să treacă pe la psihiatru. La începutul practicării profesiei de medic, psiholog, profesor sau alte profesii prin care se intră în contact cu persoane, este necesară doar o adeverință simplă de la medicul de casă precum că nu te afli în evidență cu boli psihice cronice și asta-i totul pe toată perioada practicării profesiei. O asemenea măsură pune mari probleme deontologice, metodologice, tehnice și nu la urma urmei chiar social-politice.

LA – De ce politice? Asta-i ordonanța, ea se aplică deja, psihologii au treabă și profesorii completează cumiști chestionare, dacă li se dau cumva.

DG – Dacă eu povestesc asta aici, voi fi întrebat dacă nu cumva în România s-a instalat o nouă dictatură. Orice aluzie depreciativă la sănătatea psihică a cuiva este interzisă constituțional iar

ierarhizările de nivel mintal, în susținerea unor măsuri sociale, sunt considerate aici elemente clare de rasism. Prin această măsură sunt discreditați aparent numai profesorii însă, psihologii se vor discredita singuri, în primul rând pentru că acceptă acest lucru și pentru că nu sunt pregătiți în nici un fel pentru un asemenea examen.

LA – Nu ești cam depreciativ totuși față de colegii noștri?

DG – Nu, eu constat o realitate, cunosc bine situația psihologiei de acasă și un asemenea examen presupune mai multe faze de pregătire, de la clarificarea problemelor metodologice până la realizarea unor standarde comune la nivel național. Absența unui lobby profesional, comparativ cu cel al medicilor, de exemplu, face ca psihologii să fie orbiți de ofertă și să se supraaprecieze. Deontologic vorbind, nu există o acoperire profesională a acestui act întrucât nu există nici un Cod Etic aprobat sau semnat de vreun psiholog în România la terminarea studiilor sau în cadrul Asociațiilor profesionale cărora le aparțin prin calificări postuniversitare iar Colegiul Psihologilor, care ar putea avea rolul supervizării etice și deontologice, nu a fost încă aprobat de Parlament. Orice relație psiholog – client/pacient pune problema rezolvării ecuației de „putere” prin încercarea fiecăruia de ași adjudeca dreptul definirii relației. Este un aspect general tipic oricărei relații umane, însă psihologul autorizat pentru testări diagnostice sau alte avize este un specialist el însuși antrenat și terapisat să nu-și va folosească abuziv și în detrimentul OMULUI rolul încredințat.

LA – Cum adică, psihologii trebuiesc terapizați și autodiagnosticați?

DG – Bineînțeles, atât de profesorii lor care-i supervizează până la obținerea autorizațiilor de care au nevoie cât și de colegi în cadrul experienței proprii în terapia de grup obligatorie. Nu poți lăsa destine și situații umane sensibile pe mâna unor persoane nepregătite deontologic, neacoperite organizatoric, fără experiență sau fără să-ți fi făcut „propria igienă psihică” adică fără a-ți fi prelucrat propriile penibilități sau traumatisme.

LA – Păi în situația asta nimeni nu corespunde condițiilor pe care le descrii! Ce facem atunci? Da de ce avem totuși nevoie de atâta deontologie?

DG – În această situație ea este mai importantă chiar decât metodologia și uite de ce. Nu uita că este vorba de a examina personalitatea unor „modele sociale” cu autoritate educativă și morală, recunoscută în orice societate și în toate timpurile. A pune un dascăl la un asemenea examen este un supliciu moral și poate aduce un prejudiciu fără precedent autorității sale. Printre altele orice elev, nemulțumit de notă sau de vreo măsură educativă luată de un profesor, o poate contesta pe „motive psihologice”. Se depreciază concomitent și percepția socială a psihologului devenit astfel un fel de

„justițiar” și, în loc să crească accesibilitatea populației la consultația psihologică și încrederea în psiholog, se va obține exact contrariul. Eu mă îngrozesc la ideea că, psihologii vor trece acum la „vânat” de personalități schizoide, de perversi potențiali și nevrotici obsedați, înarmați cu săgețile unor chestionare fragile și nevalidate pe populația pe care doresc s-o testeze. Și ce-o să facă psihologul respectiv cu diagnosticul pus? Sub ce formă îl poate comunica persoanei fără s-o destabilizeze psihic (având în vedere efectele catastrofale ale unei sugestii autorizate) sau conducătorului instituției, fără a prejudicia moral prestigiul celui în cauză și fără a viola secretul profesional. Confidențialitatea privind sfera intimă, psihică, a unei persoane este un drept inalienabil constituțional, iar informațiile „încredințate” trebuie păstrate minimum opt ani sub cheie și eventual transmise psihologului care preia activitatea respectivă prin protocoale de reglementare stricte. Eu am tradus anul acesta Codul Etic al Asociației Psihologilor Germani, în care sunt elucidate aceste principii și reguli, l-am pus la dispoziția colegilor români iar dacă Colegiul Psihologilor Români ar fi fost aprobat de Parlament nu s-ar fi ajuns acum în această situație. Acest cod poate fi citit în Internet pe frontalul Home Page-ului Catedrei de Psihologie a Universității Iași. Asigurarea confidențialității este un aspect esențial al activității psihologului în toată lumea și el nu poate fi obligat, de nici o instituție sau terți, la dezvăluirea datelor pe care le deține despre o persoană, fără acordul în scris al acesteia și cu precizarea exactă a conținutului.

LA – Vrei să spui că la voi nu se dau avize profesionale de apt sau inapt, nu se pun diagnoze psihice?

DG – Nu, ele nu sunt dezvăluite, casele de asigurări primesc un cod numeric iar avizul psihologului școlar, de exemplu, este doar o recomandare față de care orice părinte se poate prevala și, să-și dea copilul la ce școală dorește, pe răspunderea sa. Rezultatele la testele de performanță sau de inteligență nu se arată niciodată și sunt comunicate într-un limbaj neutral, ceva în genul „rezultatele nu sunt suficient de convingătoare pentru a susține că dumneavoastră sunteți tocmai potrivit pentru această meserie dar nu și pentru altele” sau dacă este vorba de un atest de psihologie auto se scrie cam așa: „conform studiilor x, y nu putem exclude probabilitatea repetării în viitor a faptelor de încălcare a regulilor de circulație manifestate în antecedente.”

LA – Cum adică în antecedente ? Să înțeleg că nu se face un examen psihologic la începutul școlii de șoferi?

DG – Exact așa este, dreptul la un carnet de conducere este unul democratic și nu este pus, în Germania. la „probe de testare.” Nu există un examen aptitudinal psihometric nici înainte de a se începe școala de șoferi și nici după aceea. La urma urmei, accidente de circulație sunt adesea

cauza supraaprecierii aptitudinilor și aceasta este o problemă de caracter. Aptitudinea te poate salva doar într-o situație dificilă, caracterul o face însă mereu.

LA – Deci nu se face o testare psihometrică în toată regula nici în acest caz?

DG – Corect, fac un examen psihologic la TÜV, acolo unde sunt verificate tehnic și mașinile, doar cei care încalcă în mod repetat reguli de circulație și-și consumă cele 9 puncte de la Flensburg, cei cu probleme de alcool repetate sau eventual cu alcoolemie foarte ridicată, caz în care se conchide un consum regulat de alcool iar dacă respectivul stă pe picioare și merge drept este desigur un alcoolic pentru că-l suportă fără dificultăți „vizibile.” Examenul constă, pe lângă probele de sânge, numai dintr-o discuție în care se pun câteva întrebări de rutină. Psihologul este un analist profesionist care reușește să observe ceea ce este esențial în comportamentul celui examinat. Nici în cazul repetării examinării nu se aplică vreo probă de aptitudini, ci doar un interviu liber, deschis dar foarte bine centrat pe esența problemei de fond: de ce și cum s-a ajuns la această situație, care este explicația personală a faptei, cum s-au petrecut faptele, care este definiția personală a problemei și ce a făcut persoana, de la ridicarea permisului și până la data examinării, pentru rezolvarea problemei devenite conștiente.

LA - Vrei să spui că noi nu putem face o asemenea discuție sau că metodologia de testare psihologică nu e pusă la punct?

DG – Aici ar trebui să-mi răspundeți dumneavoastră. Stimate domn, psihologia nu înseamnă a aplica doar teste, asta e doar o fază de început a ei, un fel de componentă ludică dacă vrei. Psihologia experimentală și psihometria s-au dezvoltat din complexul psihologiei de a fi recunoscută ca știință. De pildă, Freud nu a aplicat niciodată un test. Testele au o valoare orientativă și nici un chestionar cu variante de răspuns standardizate nu poate surprinde așa zisele latențe, potențiale de profunzime sau dinamica personalității care ar fi scopul „abscons” presupus al ordonanței. Deci, dacă se vizează așa numitele latențe, ele ar putea fi sesizate numai prin interpretarea răspunsurilor la întrebări deschise, nestandardizate, prin interviuri clinice de tip analitic-introspectiv sau prin teste proiective aplicate individual într-o atmosferă de încredere absolută. Toate aceste criterii cer timp și presupun o rutină de ani de zile în aplicarea lor, plus o experiență clinică îndelungată. Cele mai performante laboratoare psihometrice din România au nevoie de 6 până la 8 ore pentru un aviz psihologic, fără a se intra în detalii de personalitate. Poți să-mi explici cum pot fi testați serios un număr de 10000 de profesori într-un județ de mărimea Bacăului, de exemplu, când acolo nu există decât 2-3 psihologi clinicieni experimentați?

Un alt aspect este lipsa unui institut specializat cu publicarea testelor și instrumentelor psihologice autorizate de circuit închis, validate și recunoscute pe teritoriul României, așa cum este cazul celui de la Göttingen în Germania. Validarea unui test de personalitate mai complex este la fel de complicată și de precisă ca o lucrare de doctorat. Fără seturi de teste autorizate și validate nu se pot face decât aproximații și vor apare contestațiile. Acest lucru trebuia însă prevăzut și atunci va fi nevoie de existența unei variante „martor” a aceluiași test, cum este cazul testului 16 PF Cattell forma A și B, pentru retestare. Retestarea se impune și în cazul în care scala de sinceritate a testului dă valori negative, un caz frecvent în situația în care examinatul stă sub presiunea de a face o „impresie bună”. Un psiholog neexperimentat poate interpreta „nesinceritatea” ca o țară de caracter și să refuze avizul.

LA – Eu am discutat cu unii profesori și pot spune că ei au chiar o atitudine favorabilă, s-au supus cuminți ordonanței și încearcă să-și procure cum pot avizul anual.

DG – Repetarea anuală a unui examen psihologic este un exces de psihologizare care va duce la generalizări evaluative, degradându-l la o formalitate fără sens și nu va schimba cu nimic problemele conflictuale din școli. Prevăzut astfel, examenul îi va deziluziona pe toți și nu cred că acesta este un serviciu adus psihologiei și celor care au nevoie de ea, ca de o formă de îmbunătățire a situației psihice personale. Atitudinea pozitivă a profesorilor eu o înțeleg astfel: să nu uităm că, înaintea apariției psihologiei ca știință, profesorii au fost și psihologi sau, altfel spus, pedagogia e mai veche ca psihologia, deci prin formație există o sensibilizare la psihologie ceea ce-i face mult mai introspectivi și receptivi, la problemele pe care le au, decât oricare altă categorie socială. Dar dacă sunt conștienți de probleme, atunci ei nu mai au nevoie de precizările unor etichetări suplimentare abstracte, ci doar de ajutor calificat în depășirea lor. Dacă n-ar fi constrânși la examinare și ei s-ar prezenta de bună voie la psiholog, atunci acesta ar trebui să le dea un aviz pozitiv fără nici o examinare, fiind suficient „insight”-ul problemei în primă instanță. Iar dacă prin examen nu se pun și speranțe de „remediere, tratare” a problemelor atunci el nu ajută cu nimic, mimându-se doar „ajutorul”. Speranțele pe care le au profesorii, de a-și soluționa unele conflicte sau probleme de sănătate psihică, nu este posibilă decât prin consilierea psihologică periodică într-o relație de încredere, prin moderarea unor grupe de „autoajutorare reciprocă” de către psihologi cunoscători ai problematicii depistate, prin forumuri de clarificare a populației sau schimb de experiență interactivă.

LA – Așa cum mi-ai prezentat situația acum, mulți vor fi tentați să creadă că, singura persoană competentă, care ar putea face acest lucru perfect, ar fi domnul Goglează!

DG – Mie îmi plac provocările pentru că te obligă să fii sincer și, dacă n-ar fi o ordonanță, aș face-o cu plăcere și gratis, numai că am ceva împotriva „ordonanțelor și ordinelor”, ca să-l „plagiez”, un cuvânt la modă acum acasă, pe domnul actor Marcel Iureș din frumosul act de conștiință făcut în presă. Nu, nici domnul Goglează și nici alții o mie ca el nu vor reuși această muncă sisifică și inutilă. Ca profesionist LIBER de contingente politice, a nu se uita că un psiholog care face politică e o contradicție în termeni, eu fac politica OM prin transcenderea oricărei alte determinări și fără a face diferențe. Desigur că diferențele umane sunt o realitate însă eu nu am făcut și nu fac diferențieri între oameni. Asta îmi dă libertatea de a folosi termenii care descriu cât mai exact și profund o stare de lucruri. Ca bun psiholog ce ești, domnule Antonesei, eu ți-aș înțelege întrebarea și în alt registru: de fapt care-i problema ta domnule Dan Goglează? Și, ca unul care mi-am făcut ceva ordine și prin subsolurile conștiinței, am să-ți răspund deschis: în primul rând am o intoleranță la agresiunea de orice natură, cum ar fi agresarea poporului meu de acasă prin tot felul de măsuri, de ordonanțe, de schimbări cu condiția de a nu se schimba nimic și de recursuri în anulare date din pseudomotive de pseudoministri într-o pseudodemocrație. În al doilea rând am o naivitate naturală să cred că trebuie să-i apăr pe cei care nu reușesc s-o facă așa cum și-ar dori. În al treilea rând este și o reacție sentimentală dacă vrei, eu am avut numai experiențe afective pozitive cu profesorii mei. Mi-aș permite totuși o întrebare: care au fost de fapt situațiile reale care au „declanșat” ordonanța și cum de s-a ajuns așa de departe, încât să se încalce drepturi constituționale, tot suntem noi pe cale să votăm Constituția?

LA - In principiu, eu inclin să cred că mecanismul a fost cam așa: presa noastră semnalează permanent cazuri dramatice, de abuzuri de tot felul prin școli și în care se fac repetate referiri la singura soluție „posibilă și salvatoare” care ar fi examinarea psihologică a cadrelor didactice. Fapt este că zeci de ziaristi sunt absolvenți mediocri ai unor facultăți de psihologie private, la fel de mediocre. Având la dispoziție trompeta gazetelor sau chiar a televiziunii, la care sunt angajați, ei sunt în situația de a influența uneori măsurile guvernanților mai puțin pregătiți. Faptul că nu există un for științific și profesional care să fie consultat, face ca să se ajungă la astfel de soluții aberante. Colegiul Psihologilor ar putea juca cu siguranță acest rol. Dar, culmea, cine crezi că se opune cel mai tare? Ministerul Învățământului! In ce privește legislația, lucrurile sunt uneori și mai grave. Există o lege sau ordonanță care prevede o listă năucitoare de angajați care trebuiesc evaluați psihologic periodic. Dar lista este atât de absurdă încât nimeni nu o aplică.

DG – O asemenea măsură n-o poți justifica nici prin fapte luate de pe stradă și nici rezolva pe principiul colectivismului roșu „pentru unul trebuie să sufere toți.” Ceea ce mă îngrijorează cel mai

mult este neîncrederea în profesori și care, analitic vorbind, nu este decât reflexul unei neîncrederi generale mai profunde care afectează societatea noastră, o proiecție a propriilor slăbiciuni, frici și a neputinței de a se găsi soluții transparente la problemele pe care le avem. Îți dau perfectă dreptate, în privința pseudoexplicațiilor psihologice, dar asta nu e o scuză a lipsei de discernământ politic, ordonanța trecând mult peste nivelul unei măsuri strict administrative.

Referitor la pseudoexplicațiile unor „pseudospecialiști” din presă: am citit acum un an despre sinuciderea unui școlar de 12 ani căruia îi plecaseră părinții în Italia la muncă. Se explica acolo că el ar fi făcut-o din „curiozitate” și actul trebuie privit ca unul individual. Sună ca în plenarele PCR-ului, pe vremuri nici nu erau sinucideri, ci niște reacții singulare ale unor persoane dezaxate, bolnave mintal și cu care o societate „sănătoasă” nu trebuia să se identifice! Nu numai că este superficial să primim astfel de explicații, ci și dăunător pentru că alimentează iresponsabilitatea vizavi de fenomenele „noastre de viață” și nu ale unor „extratereștri.” Fără a intra în amănuntele acestui subiect extrem de sensibil și legat de care trebuie analizate problemele autodestructivității ființei umane, temă cam grea pentru un interviu, nu trebuie uitat, nici un moment, că sinuciderea este un fenomen social profund declanșat într-o „familie”, un SOS disperat după afecțiunea refuzată, un strigat de „ajutor” simptomatic care ni se adresează și nu-l înțelegem la timp întotdeauna. Ca să ajungă totuși la noi, el nu trebuie înțeles ca „șantaj afectiv” ci tradus ca atare și exact. Explicația „din curiozitate” este simplistă și îngrozitoare, ea fiind lipsită de cea mai elementară empatie, semnul oricărei maturizări sociale. De ce să nu fi fost „curios” să-și vadă părinții și Italia, așa cum gândesc cei de seama lui? Acest adolescent avea în 1990 în jur de 2-3 ani, iar „haosul social”, resimțit empatic în reacțiile zilnice ale părinților, ei înșiși debusolați de evenimentele de după 1989, i-a marcat definitiv inconștientul. După câțiva ani părinții pleacă în Italia, căldura emoțional-afectivă și climatul de protecție/siguranță, necesare unei dezvoltări psihice normale, este întreruptă. El se simte „abandonat/părăsit” la bunici, armonia universului familial dispare, reperele unei raportări „masculine” lipsesc, întrebările de la pubertate rămân fără răspunsuri, neliniștile și conflictele zilnice fără o explicație. Bunica este depășită de întrebările puse, lipsa rezonanței afective devine autoculpabilizare iar gândurile de vinovăție și autoagresiune capătă un caracter obsesional. Cum gândurile de sinucidere nu sunt exprimate niciodată imediat, frica de a face ceva ce nu dorești diminuează progresiv șansele autocontrolului, iar cercul vicios al acestora tinde să se autoîmplinească (autoprofeția „de ce ti-e frică nu scapi”). Orice gând negativ, ce nu este clarificat sau eliminat de rațiune/logică, devine o autosugestie care nu mai întâmpină nici o rezistență interioară, ea fiind preluată ca atare de inconștientul lipsit de cenzură și rațiune proprie. Situația, în care s-a declanșat sinuciderea, nu este nici cauza și nici nu ne spune vreodată ceva despre procesul destructiv al dorinței de a trăi. Și unde este rolul școlii, al profesorilor sau mai bine zis în ce fel ar

trebuie să reacționeze cei pe care-i „testăm” acum? A pune o întrebare nu costă nimic însă ea îți poate salva viața! Mai ales dacă ai norocul să primești unul care atinge simplitatea esențială, nu-i așa? Prin acestea însă noi depășim cu mult cadrele propuse interviului de față.

LA – Mulțumesc pentru interviu și deși știu că nu ai timp, te-aș ruga să discutăm peste o lună despre sinucidere și rolul psihologului sau psihoterapeutului.

DG – Cu plăcere și pe data viitoare.

Comentarii online:

Un test pentru orice persoană cu gândire democratică

Două mentalități.

La începutul acestui an, profesorii au primit un chestionar (I) al cărui scop este acela de a evalua starea lor psihică. Puteți compara maniera în care este conceput acest chestionar cu viziunea pe care o are, asupra aceleiași probleme (testarea psihologică a profesorilor) Dan GOGLEAZĂ, doctor în psihologie, psihoterapeut de liberă practică în Germania și pe care o puteți regăsi în interviul publicat în Observatorul Cultural.

I) Ministerul Educației și Cercetării, Colegiul Psihologilor din România

Instrucțiuni generale

Răspunsurile la următoarele chestionare se bazează pe autoevaluările pe care le faceți. Răspunderea pentru corectitudinea informațiilor oferite vă aparține în totalitate cu toate implicațiile legale de rigoare. Răspunsurile oferite nu au implicații profesionale sau financiare. Ele sunt utile pentru identificarea precoce a unor posibile probleme de natură emoțională (psiho-comportamentală) care urmează apoi, cu acordul dvs., a fi confirmate și analizate prin analize clinice, medicale și psihologice suplimentare.

Acesta este începutul unui chestionar primit de profesori ce continuă cu „date demografice” (starea civilă, copii, cu cine locuiește, unde și în ce condiții locuiește, etc.) apoi cu alte 9 pagini de întrebări preluate după International Institute for Advanced Study of Psychotherapy and Applied Mental Health care are dreptul de copyright asupra lor dar, surpriză (citez): „Se acordă dreptul de utilizare nelimitată în scopul prezentelor norme.”

Sergiu Simion, psiholog

Sunt impresionată de articolul citit. Chiar citindu-l mi-am notat pe caiet câteva rânduri foarte interesante și folositoare în viitoarea profesie de psiholog la care tind să ajung. Sunt abia în anul II la psihologie, mai este și la distanță ceea ce mă obligă la un studiu mult mai dificil și mai aprofundat față de al celor care sunt la zi. Dar nu mă plâng, sper să fac față. Apreciez foarte mult profesionalismul acestui mare psiholog, îi citesc cărțile și învăț foarte multe lucruri. În plus sunt și cadru didactic și subscriu la părerea domnului psiholog referitor la testarea cadrelor didactice. Mariana G.

Într-adevăr acest articol ar trebui să fie pe prima pagină a ziarelor sau nu neapărat, dar ar trebui să ajungă acolo și mai ales la cei ce hotărăsc legile și fac cum consideră ei că este bine nu cum ar trebui să facă în realitate..... mă bucur că există așa minți deschise.

Cu respect
ADELA, anul 4 psihologie, București

„În vremuri ale minciunii universale, a spune adevărul este un act revoluționar” – Un interviu foarte reușit, însă nu îndeajuns răspândit. Ciprian Bojan

Ca o părere personală, referitor la incompatibilitatea între psiholog și politică, eu mă văd în curând ca un consilier al unui politician (demnitar), considerând că și așa putem influența, schimba lucrurile impuse (dictatura), pentru a reaprinde speranța plăcerii de a trăi, îmbinată armonios cu puterea conștiinței. Cu stimă,
psiaurelianstanciu@yahoo.com

Submitted by vizitator:

In tonul asta testarea psihologică a oricui este... anticonstituțională.

.....

Răspuns DG: extrapolarea oferă de regulă posibilitatea evadării din context și a blocării demersului cognitiv alunecând ușor în capcana pseudospiritualității.

Concret: examenele psihologice, cerute de instituții la admitere, promovare sau selecție, au un alt statut, sînt acceptate de cel în cauză și nu impuse, sînt aptitudinale sau atitudinal-comportamentale și nu agresează intimitatea prin întrebări directe despre preferințele sexuale. Aceeași excepție o fac și investigațiile efectuate în cadrul psihoterapiei unde pacientul este interesat personal în depistarea unor trăsături, mai mult sau mai puțin latente (!), lărgindu-și granițele conștiinței de sine, avînd concomitent garanția absolută a păstrării secretului profesional.

Așa cum a fost gândit și aplicat, examenul la profesori, este o agresare psihică prin modul de aplicare persuasiv și o violare a intimității prin procedurile ulterioare depistării, să zicem, a unor înclinații/dependențe/tendențe perverse: comunicarea rezultatelor forurilor care l-au comandat și luarea unor măsuri administrative! Ori tocmai acest lucru este interzis de legea confidențialității: nici o informație către terți fără acordul scris al persoanei!

Cum, Colegiul Psihologilor este abia la început, eu cred ca nu sînt numai probleme tehnico-procedurale de testare și retestare în sine, ci mai ales juridice întrucît, psihologii atestați să facă aceste examinări, trebuiesc protejați juridic în cazul contestațiilor sau a unor eventuale procese de calomnie.

După dezbaterile, pe care văd că le-a declanșat acest interviu, cam vechi de altfel, se confirmă nevoia unor astfel de discuții în sensibilizarea și dezvoltarea unei conștiințe profesionale autentice, profunde ca și domeniul accesat.

Cu stimă,
Dan Goglează